

Hükümsüz Fahişe Safiye 7 Süveyda Senin Adın Aştı

— HacıAli Bayram · 25 Aralık 2009

Sevgili okur;

Safiye seri mektuplarla içinde bulunduğu dokuz yıllık bataktan kurtulmuş bir temiz can.Birkaç mektubu sitemizde yayınlandı..Şimdi yedinci mektubunu beyeninize sunuyorum.İbret dolu,sevgi ve merhamet dolu bir yakrış..Ve azimli bir debelenme...Bu mektubu da sitemizde daha önce yayınlandı..Yeniden okunmaya değdiğini düşünüyorum..Bakalım sizce de degecek mi.?

Safiye'nin bir başka yazısı SÜVEYDA ve ardından mektuplarımızın devamı..

11 / 01 / 2006

SÜVEYDA

Bir kitapta okumuştum yıllar önce.Yazar diyordu ki ;İnsan birini deliler gibi severken kendisiyle ilgili bütün doğrularını kaybedermiş. Bir başka akışa damarlarından akan kapkara bir kana teslim olurmuş. Çünkü dört sıvı varmış insan vücudunda. Bunlardan biriside sevdemiş. Sevda dedikleri kara küçük bir kan pıhtısıymış. Gelir kalbin en içteki en gizli yerine saplanır kalır, oradan bütün vücuda yayılmış. İşte o andan itibaren kan simsiyah akmaya başlamış. Buna Süveyda denirmiş.

Ve sonra şunlar geçti içimden.Süveyda bir yaşam iksiri miydi? Bilmiyordum! Sen yaşattın, sen öğrettin bana.

Merhaba. Bu sana seslendiğim ilk merhaba aslında! Bana unutulmuş sevgi sözcükleriyle seslenen uzakta olduğun vakitlerde dahi sımsıkı sarılan ve bir çocuk gülüşündeki tebessümle gözlerime baktığını hissettiren sen "hoş geldin" hayatıma.

Fırtınada sığındığım bir liman gibi görmek istemem seni ama yine de çalkantılı denizlerden huzur dolu kıyılara çekilmiş bir yelkenli gibi dingin olduğumu düşünüyorum. Geldiğim yol boyunca kendimi gerçek kılmak için ne kadar çok yorulduğumu bilemezsin. İnsanın inançlarının kaybolması, umutlarının yerle bir edilmesi ne korkunç bir boşluktur. Zaman zamanda olsa hiç bildin mi? Dilerim bizim bu tip perdelerle kapanan sinemalarımız olmaz yaşantımızda. Sahneye koyduğumuz hayatımız trajedilerle son bulmaz.

Ellerimde mutluluk için gerilmiş bir ok var. Hedefi şaşırarak istemiyorum. Bütün gücümle bu oku fırlatıyor ve sevgiye isabet ettirmek istiyorum. Beni şaşırtma. Arkamda ol ve bana yol göster. Güvenmek istiyorum sana. Kendime olan inançlarımı yeniden gözden geçirdim. Eksiklerimi sen tamamla. Beni yenile. Bazı duygularımda ciddî hasarlar var. Bunları sevginle tamir et ve çok sev beni. Yanımda olmadığın zamanlarda sev beni. Bunu bilirsem daha iyi hissederim kendimi. Hiçbir sorumun cevabını

bana verdirtme. Hiç sorular takılmasın aklıma. Hesapsız kitapsız bir beraberlik istediğim. Acabaları yüzünden hayata sessizce bakan, çelişkiler içinde kıvranan insanların yanında bırakma beni. Kapılarımı aralıyorum sana. Mutsuz etme beni. Sevginle hep benimle kal.

Sahiplen koru kolla beni. Kendini sevdiğin gibi sev beni. Sana ihtiyacım var. Şüphesiz başka insanlar doldurur boşluklarımızı ve her sarıldığımız bedenle de sabaha varırız, ama ben seni istiyorum. Bana kendini verir misin?

Sana ne aylar ne günler vaat edemem. Süresiz sürecek almalarım vermelerim ama bir gün kendini benden geri istersen ilk gün geldiğin gibi sana seni geri veririm. Seni hiç eksiltmeden sevecek ve koruyacağım çünkü. Ben beni ilk bulduğun günkü gibi olmayacağım.

Bazen diyorum ki kendi kendime; ya bir gün hiçbir şey olmamış gibi öylece çekip gidersen ya kalırsam büyük karanlık bir boşlukta tek başıma. Sen elimden tutup çıkarırsın beni? Ben karanlıktan korkarımda!

Gökkuşağının diğer bir adıymış ebemkuşağı sen bana renkleri renklerin ahengini öğrettin. Beni sen mutlu ettin, hayata sen bağladın, en güzel anlarımı seninle yaşadım. Sen benim hayata asılmama, insanlara inanmama, duygularımı canlı tutmama ve daha birçok güzelliği eyleme geçirmeme sebep oldun. Seninle yaşayıp paylaştığım her şeyi bütün hücrelerimde benliğimde özümseyerek yaşadım. Bana hiç kimse senin gibi şefkatle tutkuyla dokunmamıştı. Gözlerime ilk baktığında şefkatini, beni ilk öptüğünde tutkunu, bana ilk sarıldığında sevgini ve ellerini vücudumda ilk kez gezdirdiğinde ise beni ne kadar yakından tanıdığını fark ettim. Bana bunca güzelliği yaşattıktan sonra?

"Yaşamadan öğrenemezsin" diyorsun. Duyuyorum sesini.

Ben senden bu kadar çok şey isterken sana ne vereceğim? Sevgisi, sadakati, saygısıyla hiç yanından ayrılmayacak olan kendimi. Unutma hiç kimse seni benim kadar önemseyemez, sahiplenemez, sevemez. Hiç kimse benim kadar aşkını sunamaz. Elimden gelse ve şartlar uygun olsa daha fazlasını. Sana bugüne kadar sunduğum yüreğimin, aklımın ve tenimin yarısı sanki. Bazen tamamını veremediğim için kendimi de ilişkimizi de yarım hissettiğim oluyor ve sonra benim ne ruhum ne de bedenim bu derece yoğunluğu ve beraberindeki üzüntüyü kaldıramaz diyorum.

Seninle aynı yatağı paylaşmak huzur verdi bir yandan, bir yandan da inançlarımı o çok meşhur ahlâk kurallarımı bir kez daha çiğnemenin verdiği hazımsızlık hissi... Hala o büyük tufanda sürükleniyor muyum diye düşünürken sana tutunuşumu ve kendimi sana teslim edişimi hatırlıyorum.

Hiç muhasebe yapmadan huzurla...

Kimdin sen?"Benim ne işim var iki gündür tanıdığım bir adamın yanında ve bu meçhul yerde" demeden. Adını biliyordum yalnızca! Hiç korkmamıştım senden. Bedenimde kaybedecek bir şeyim yoktu nasıl olsa. Ruhumsa çoktan teslim olmuştu sana. Yaşadıklarımı sormadan, yargılamadan, yadırgamadan...

Seni hiç tanıımıyordum, ama kendimi güvende hissetmişim seninleyken, kimse bana öylesi bir sıcaklıkla sarılmamıştı ve ben kimseye öylesi büyük bir arzu ile dokunmak istememişim.

Birbirimize teslim olmak birbirimizde kaybolmak ve sanki uzun yıllardır tanışıyor muyuz edasıyla ellerimizin birbirimizin vücudunda pervasızca dolaşması, sonra yollarımızın ayrılması. Canımı bu kadar acıtmaya cesaretim yoktu aslında ama gitmek istemeyeceğini bende kalma arzunu hissettim. Sen yok zannetsen de ben de ilk günden beri seni kaybetme korkusunu yaşadım. Sana bir sır vereyim mi Aşkım? Benimki kıskançlık değil sen ne söylediyse o dur benim için doğru ama üzüldüm hem de hayatın boyunca senin hiç hissedemeyeceğin anlayamayacağın şekilde üzüldüm. İnsan her şeyini paylaşıyor. Parasını, ekmeğini her şeyini ama sevdiği adamı, dokunmak istediği teni, sahip olduğunu sandığı yüreği paylaşmak çok zor geliyor. Bunun ne kadar acı verdiğini canını ne kadar yaktığını hayatın boyunca sen hiç bilme olur mu? Sen hep mutlu ol.

Sevdim seni. Vicdanıma, aklıma karşı koyarak çok sevdim. Kötü olan ne yapıyorum ki? Ben kimseye ait olan bir şeyi çalmadım değil mi? Sen zaten hep ait olduğun yerdeydin ve orada kalacaksın. Sen birilerinin seni içine katmasını, deli gibi sevmesini, tutkuyla dokunmasını, aşkla öpmesini istedin. O ben olmak istedim. Sevgim salt dokunma arzusu ten değil ki. Sen bana hiç dokunmasan sadece gözlerinle sevgini hissettirsen dahi ben yine seninle olurum, dünyanın da en mutlu kadını olurum. Hakkım olmayarak ve gerçekleşmeyeceğini bilebile ömrümü senin yanında geçirmek istiyorum. Biliyor musun bazen yüzüne bakarken, konuşurken, sevişirken utanıyorum? Sanki sen hep benimleydin de ben ihanet ettim sana.

Ben beni ilk bulduğun günkü gibi olmayacağım. Bana öğrettiğin renklerle bakacağım sana hayata. Senden izler taşıyacağım. Sen ilk gün geldiğin gibi olmayacaksın. Sana yaşamımız adına kattığım her şeyi de alacaksın yanına. Benden izler taşıyacaksınız mutlaka... Bir gün gideceğini biliyorum. Kendimi kandırıp geçireceğimiz kısa zamanımızı değerlendirmek istiyorum. Hiçbir şey ölesiyeye yaşansa da ölesiyeye sürmüyor.

Hiçbir şeyi düşünmeden günlük yaşamak... Çok korkuyorum. En kötü tarafı ne sence? Gideceğin malûm ya sanki ömrümü seninle geçirecekmişim gibi her gün daha çok sevip daha çok bağlanıyorum. Ben çok farklı bir hayat çizmişim kendime elbette, gidişimin tam tersi yönünde... Lafta hazırım her şeye ben güçlüyüm sözde ama aşık olmakta kısmetmiş işte sana ve bil ki yaşadığım hissettiğim bütün mutluluklar, sevinçler, heyecanlar, üzüntüler, kırgınlıklar, acılar sanadır bitanem. Şahidim gök kubbe.

Senin sorumlulukların var. Onlardan vazgeç demedim diyemem. Ama keşke beni bu kadar yok saymasaydın. Seni içime kattım, deli gibi sevdim, tutkuyla dokundum, aşkla öptüm. Hayatımın en güzel bölümüydü bu çünkü senin adın aşktı ve bir daha bu kadar derini olmayacak yaşamımda.

-----«»-----

carmenmir (10/17/2008)

-----«»-----

Çok şükür ki benden daha büyük çıkmazlarda olanlarda var.Ben Allah a olan inancımı ve Peygamberine olan sevgimi hiç yitirmedim.Hiç şüpheye düşmedim.Ne olursa olsun yanımda olduğunu biliyorum.En çirkin anlarımda bile benimle olduğunu ve yapma dediğini duyduğum çok olmuştur.

Birgün babamın sesini duydum.Yine çirkin bir vaziyette iken babam kulağıma dedi ki; yapma kızım.Onun sesini duymam imkansız biliyorum.Ama Allah isterse neden olmasın.Onu duyurdu bana.Hem sesine olan özlemimi giderdi hem de uyardı.

Yıllar önce ailemle birlikte gitmiştik Mevlana'nın türbesine.Babam ve annem Konyalı idi. Hiç aklımdan geçmezdi ki orayı ziyaret ettiğimde, birgün başıma gelenler, tekrar oraya gitme arzusu doğuracak içimde.Siirt'e Veysel Karani'nin türbesi var.Belki duymuşsunuzdur.Onu fırsat buldukça ziyaret ederim.Buraya biraz uzak bir kaç saat ama yolculuklarım olduğunda eğer oradan geçiyorsam mutlaka uğrarım.Belki onun hürmetine Rabbim affeder diye.

Artık güzel insan olmak istiyorum;

temiz insan.Sabırlı,ahlaklı...Hz Muhammed in ahlakı ile ahlaklanmak istiyorum.

Aslında ben biriyle tanıştım.İstanbul'da yaşıyor.Konuşmalarımız sırasında bazı itirafları oldu; geçmişi ve bugünü ile ilgili.Onun da bir çok hatası günahı olmuş. Allah a karşı.

Ama inançlı,ibadetlerini yerine getiren biri.Sadece nefsinin esiri olmuş.Bunları bu şekilde söyleyen kendisi tabii ki.34 yaşında bir bey.Sohbet ederken ona neden değişmiyorsun, madem utanıyorsun,vicdan azabı duyuyorsun,yapma dedim.

-Nefis işte, engel olamıyorsun; her zaman, dedi.Ve söylediği başka birşey de:

-evlenmek istiyorum.Günahtan kaçışın bir yolu belki de, ama evlenmek istiyorum.Helalim olan biriyle, güzel bir insanla, anlaşabileceğim biriyle yuva kurmak, daha fazla bu günaha girmek istemiyorum, dedi.

Ve beni tanımak istediğini söyledi.Ben kendimi anlattım ona.

Yalnızlığımı, hatalarımı, günahımı biliyor.

Belki keşke anlatmasaydın diyeceksiniz ama büyük bir yalan üzerine kurulmaz ki bu tür ilişkiler.Yaralarımız aynı, borç ise Allah a günah ise Allah a ...Birbirimizi tedavi edebiliriz.Ben senin yaralarını sarmak istiyorum dedi.Ama ben kararsızım tabii ki.Belkide tanımak için şans vermeliyim kendime de ona da.

selam esselam.

-----«»-----

hacı ali (10/18/2008)

-----«»-----

Aman tanrım...Keşke rüyamda yüzünü tam görseydim..Şimdi sana sorup o kişimidir, teşhis etseydim.. Otuz otuzbeş yaşlarındaydı.Güçlü kuvvetliydi.Sanki iri yapılydı..İçimden bir ses esmerdi diyor ama emin değilim.Benim tutamadığımı o sımsıkı tutup sırttan öteye geçirivermişti.Benim çabamı görünce sen sebeplere sarıl, ben onu kurtarırım diyordu. Öyle de olmuştu.Kurtarmıştı.

Ancak O'nu, kurtulur kurtulmaz, kurtarıcısının elinden de kurtulmuş olarak, kibleye doğru kendi başına giderken uyandım.

Rüyalar yorum gerektirir.Büyük bir ihtimalle rüyamdaki kurtulan kadın sendin,kurtaran da o kişiydi.En azından yaşı tutuyor.Evet bence o kişi ile birlikte bir hayat kurmaya çalışmalısın.

Ama büyük bir ihtimalle ileride o sana, ayak uyduramayacak.Ayrılacak, yollarınız.

Çünkü o,rüyada, kendi önceki makamında kalmıştı.Doğrusunu Allah bilir.Yorum yapmak çok zor iştir.Tecelliler değişir.İyi ve kötü hareketlerimiz,sözlerimiz her an geleceğimizi etkiler.Bugün için şöyle görünen bir gelecek,bakarsın hemen değişir.

Bu birliktelik sana yarayacak....Seni, senin de babanın da Allah'ın ve Resulünün istemediği durumdan kurtaracak...Bakalım gelecek nasıl gelir..

Akşamdan buyana senin yazılarını okuyorum.

Seni akşama göre daha çok tanıyor,daha fazla seviyorum..

Doktor kızımı kucakladığım gibi kucaklamak geldi içinden..O da bazı yanlışlarıyla (söz dinlemez,gönül almaz,hata yapar af dilemez,acılarını ben çekerim,mutluluklarını yaban)beni durmadan üzer.Ama hem benim canım ciğerim hem son derecede samimi olduğundan, görmeden, kucaklamadan edemem.Ne yapsa ne etse benim bebeğimdir o.

Kucağıma alıp,bağrıma bastığım, öpüp koklarken kendimden geçtiğim,altını temizlerken "rabbim bu kızımı doktor yapmak isterim" deyip dualar ettiğim,gerçekleştiğini gördüğümde sevinçten hüngür hüngür ağladığım, canım ciğerim kızım...Sevmelere doyamadan büyüttüğüm,söz dinlemezliği,başına buyrukluğu yüzünden bir serseriye kaptırdığım, çiçek kızım.

Hoyrat adamın buruşturup soldurduğu,dokuz yıl mutsuz ettikten sonra boşanmayla sonuçlanan evliliğinden,nur topu gibi zeki mi zeki, sevimli mi sevimli bir torun getirip bırakan kızım.Torunum öbür odada mışıl mışıl uykularında.

Annesi boşanır boşanmaz bulduğu bir başka serseriyle Antalyada, tatilde.

Yenisini bulduğunda da yanlış birisi bu,sana göre değil,sabret; derken bütün ailemizi ve özellikle beni yeniden kırıp dökerek evlendiği için aramız biraz limoni olmasına rağmen, her gelişinde yaptıklarını görmezden gelip yeniden kucaklayıp bağrıma bastığım kızımı kucaklar gibi kucaklamak istedim,seni. Bağrıma koy da başını ikimiz de doyasıya bir ağlayalım istedim.Ağlayan gözlerle dualar edelim, bütün

kızlar, analı babalı büyüsün,yürüsün,okusun,bağımsız kişilikler olsunlar ve kendilerini yetiştirenleri hiç yerine koymadan gönüllerini alarak,ellerini öperek, dualarını alarak evlenip barklansınlar..Ana olsunlar,nine olsunlar.Ve bütün erkekler de o kızlara layık kocalar olsunlar...